

تبلت را بگیر و برو سر کلاس!

علیرضا منسوب بصیری

وقتی در تحریریه مجله قرار شد به موضوع تربیت معلم و فاوا بپردازیم، با افراد مختلفی قرار گذاشتیم و تجربیات متخصصان مختلفی را در زمینه تربیت معلم و فناوری شنیدیم. یکی از این افراد، که چند سالی در کنیا با مؤسسات غیردولتی بین‌المللی کار کرده بود، پروژه‌های را به ما معرفی کرد که بریج^۱ یا پل نام داشت.

پروژه بریج در یک کلام طرح درسی الکترونیکی است که به صورت ذخیره شده روی تبلت در اختیار معلم قرار می‌گیرد و معلم با آن سر کلاس می‌رود و کلاس را با شیوه‌های به‌روز و نو اداره می‌کند.

در واقع، کلیه کارهایی که معلم باید در کلاس انجام دهد، مرحله به مرحله از طریق تبلت در اختیار معلم قرار می‌گیرد و سایر فعالیت‌های مدیریتی کلاس همانند حضور و غیاب و ثبت مشاهدات معلم و درج نمرات و فعالیت‌های دانش‌آموزان نیز از طریق همان تبلت انجام می‌شود. این تبلت‌ها از طریق فناوری‌های ارتباطی به یک سرور در سازمان مرکزی متصل‌اند تا برنامه درسی و طرح درس‌ها به‌روزرسانی شوند و وضعیت شاگردان و عملکرد معلم در کلاس بررسی گردد.

بریج ادعا می‌کند که با به‌کارگیری فناوری توانسته است زمان‌هایی را که معلم به کارهای غیرآموزشی اختصاص می‌دهد، کم کند، کیفیت آموزش را افزایش دهد و جلوی هزینه‌های اضافی را بگیرد. ضمن آنکه این روش باعث رشد و بالندگی حرفه‌ای معلم نیز می‌شود و مهارت‌های او را ارتقا می‌دهد.

شاید به‌نظر برسد که این شیوه برای کشورهای توسعه نیافته و فقیر که از نظر منابع انسانی و معلمان توانمند نیز فقیرند کاربرد دارد و برای مدارس خوبی که از معلمان خلاق و باسواد بهره‌مندند کارایی ندارد، اما از منظر تربیت معلم شاید بتوان آن را شیوه‌ای نوین برای همراهی یک معلم تازه کار در سال‌های اولیه خدمت به حساب آورد.

* پی‌نوشت

1. www.bridgeinternationalacademies.com

انعطاف‌پذیری باقی گذارد. هیچ مدرکی دال بر دائمی بودن این روش وجود ندارد.»

ردمن همچنین در مورد بریج و سایر مدارس خصوصی هشدار می‌دهد که این مدارس ارزش‌های فرهنگی خارجی را بر کشور تحمیل می‌کنند. با اینکه مدارس خصوصی می‌توانند یاری دهند اما هم‌زمان این می‌تواند خود سراسیمه‌ی سقوط باشد. تعهد اصلی باید بهبود وضعیت مدارس دولتی باشد. سابقه نظام آموزشی کنیا به سال ۱۹۸۴ برمی‌گردد؛ زمانی که برنامه درسی این کشور از زیر سلطه بریتانیا رها شد. از آن زمان، همچنان مشکلاتی وجود دارد اما ردمن معتقد است که کنیا خود باید جایگاهش را بیابد. او می‌گوید: «برنامه درسی چیزی بیش از آموزش مهارت‌های ابتدایی است، این برنامه باید بازتاب فرهنگ و تنوع فرهنگی موجود در کشور باشد. تنها با ایجاد یک برنامه درسی ملی، هماهنگ با درک فرهنگی، مسئولان می‌توانند بر چالش‌های محلی و ملی فائق آیند.»

کتاب‌خوان‌های بریج نه تنها شامل متون دیکته شده و نرم‌افزار نظارت برآمد و رفت معلم‌ها هستند بلکه اطلاعاتی در مورد هر دانش‌آموز را نیز در خود جای داده‌اند.

هری پاترینوز^۷، یکی از مدیران بخش آموزش بانک جهانی، با ردمن موافق نیست. وی معتقد است که شرکت‌های خصوصی همچون بریج می‌توانند الهام‌بخش دولت برای بهبود وضعیت باشند. او می‌گوید: «در برخی کشورهایی که شاهد حضور گسترده مدارس خصوصی بودیم، بخش دولتی نیز واکنش نشان داد این می‌تواند به دلیل رقابت و یا غرور بوده باشد.» او اضافه می‌کند: «باید تمام گزینه‌ها را سنجید. شاید همه این‌ها بخشی از یک پازل باشند. متون دیکته شده می‌توانند برای برخی دانش‌آموزان بسیار خوب عمل کنند ولی از تمام این نوآوری‌ها می‌توان درس گرفت. اگر این نوآوری‌ها به طور مستقیم در نظام دولتی تکرار شوند و یا از بعضی عناصر آن‌ها استفاده شود، وضعیت نظام دولتی بهبود می‌یابد.»

* پی‌نوشت

1. e-Reader

کتاب‌خوان وسیله‌ای الکترونیکی مانند تبلت است که به وسیله آن می‌توان کتاب‌های دیجیتال را مطالعه کرد.

2. Bridge International Academies

3. Shannon May

4. Jay Kimmelman

5. Kate Redman

6. UNESCO's Education for all Initiative

7. Harry Patrinos